

Skolelederens indlæg til generalforsamlingen 2017

Efter at de sidste indtryk fra "Ronja Røverdatter" kun lige havde lagt sig, så kaldte en anden type arbejde på mig - nemlig forberedelse af min beretning til dette års generalforsamling - og jeg er ked af at sige det, men det var altså noget af et antiklimaks.

I må ikke tage det ilde op, men der er altså ikke helt det samme spræl over en generalforsamling, som det vi netop lige har overværet:

- Vi kan ikke vores replikker uden ad - som alle skuespillerne ellers kunne i Ronja Røverdatter
- Vi udløser ikke et: "Nårhh" - ligesom, anemoner, ræveunger, rumpenisser m.m. gjorde det, da de trådte op på scenen.
- Der er slet, slet ikke den samme musikalitet og volumen over den sang, der indleder generalforsamlingen - som den musik og sang vi havde fornøjelse af at overvære i Ronja Røverdatter
- Der er ikke den samme energi på scenen, som den vi netop har oplevet.
- Vi har heller ingen mad på bordet, så vi kan starte en food-fight, hvis vi skulle blive uenige i løbet af aftenen - det er så måske meget godt, da vi jo heller ikke har en Undis, som kan dysse gemytterne ned igen.

Så med det jeg netop har nævnt, så synes jeg, at jeg er i min gode ret til, at kalde generalforsamlingen for lidt af et antiklimaks i forhold til musicalen. For hold fast en dejlig oplevelse at gå på påskeferie med.

Heldigvis så slutter det hele jo ikke efter 14 dages musical - nej tværtimod. Det vi lavede, det som jeres børn lavede i de 14 dage rækker langt ud i fremtiden. Ja jeg vil vove den påstand, at det er en af de oplevelser, som de aldrig vil glemme.

Til de 4 forestillinger var der flere gamle elever, der mødte op, for at se vores forestilling. Og som flere af dem gav udtryk for, så sad de og mindedes dengang, det var dem, der deltog. "Det er ligesom at træde tilbage til dengang," sagde flere af dem, og som en af mine tidligere elever sagde: "

Stykket er et andet, men der er fuldkommen den samme ånd, og det giver mig gåsehud at fornemme det igen"

Så ingen tvivl om, at vores børn har fået en oplevelse for livet.

Men er det nok. Er det nok at give vores børn gode oplevelser, som de aldrig glemmer?

Uden at tøve så vil jeg kunne svare ja.

Gode oplevelser er værd at samle på. De giver glæde. De giver energi. De gør en forskel.

Så hvis det eneste, vi havde givet jeres børn i de sidste 14 dage op til påske, var en super god oplevelse, så havde jeg også syntes, at det var helt i orden - når det bare ikke bliver det, der kendetegner hele skolelivet.

Men med det som personalet gav, og jeres børn tog, blev det meget mere end det.

Når vi har sådanne 14 dage med musical, så er fokus på noget andet end det fagfaglige, og der er nogle andre ting, der i den grad springer i øjnene. Jeg oplever, at rigtig mange af vores værdier fra vores værdigrundlag bliver ekstra synlige. Ikke sådan at forstå, at det ikke er værdier, man oplever i den almindelige skolehverdag, men de bliver pludselig mere synlige.

Under musicalen ser vi kreativitet og nyskabelse i fuldt flor. Der er i den grad blevet arbejdet med at skabe indtryk, udtryk og aftryk. Der er blevet afprøvet grænser, og i hele processen er der blevet arbejdet med den kreative side både hos børn og voksne.

Når vi arbejder med musical, ser vi i den grad ansvarlighed, samspil og fællesskab. Et sådan projekt kan ikke lade sig gøre, uden at eleverne forstår, at alle er en vigtig brik i en større sammenhæng. Skal en musical lykkes, skal alle bidrage, for at det kan blive en succes. Enkelte solopræstationer kan vi ikke bruge til ret meget her, hvis ikke fællesskabet og samspillet er der. Og det kræver i høj grad ansvarlighed hos hver enkelt både overfor projektet men også overfor selve processen.

At lave musical stiller store krav og er med til at danne vores børn. Der bliver stillet krav til helt andre sider hos den enkelte, end denne er vant til. Der skal udvikles og udvises personligt mod, og der er grænser, der skal overskrides. Og det kræver præcision - at være på det rette sted, på det rette tidspunkt. De ser nye sider af hinanden og skaber måske en anderledes forståelse for hinanden. De lærer at samarbejde på en anderledes måde, end de er vant til. Og det er dejligt at mærke, at de tager opgaven på sig, og at de klarer det så flot, som de gør.

En af mine kæphesten i forhold til fællesskab har altid været, at vi skal lære vores børn, at fællesskabet ikke er noget, som man kan vælge til og fra efter forgodtbefindende, for så er der ikke noget fællesskab, men at de skal lære, at man også har et ansvar overfor fællesskabet. Det levede jeres børn til fulde op til.

Jeg synes, det var meget tydeligt at se i år, at på trods af at alle ikke kunne få den rolle, som de gerne ville have haft, og her snakker jeg ikke bare rolle i skuespil, men det kunne lige så vel være rollen, som lysmester eller PR-medarbejder, så gik de til opgaven med krum hals. Jeg oplevede, hvordan børnene bakkede op, hvordan de så ud over egne ønsker og behov og heppede på hinanden, også på dem, der havde fået den rolle, som de gerne selv ville have haft. Det er stort at opleve, og så er man, på det menneskelige plan, nået rigtig langt, tænker jeg.

Men børnene og de ansatte er ikke ene om at bidrage til fællesskabet. I processen omkring musicalen oplevede vi også fra jer forældre en opbakning både før, under og efter musicalen, og det betyder rigtig meget for børnene og skolen at opleve denne opbakning, men så sandelig også for os ansatte.

Jeg nævnte det i min velkomst til forestillingerne, og jeg nævner det nu her i aften. Det er så vigtigt med dette fællesskab, og det er så stort at mærke, når man sådan for alvor fornemmer det. Men det får mig også til at rynke panden lidt og løfte pegefingeren en smule. For fællesskabet er en nødvendighed for, at et projekt som musicalen kan lade sig gøre, men fællesskabet er også en nødvendighed i hverdagen. Det er altid nemmest at bidrage til fællesskabet, når det er sjovt og opløftende, det man laver, men vi har også rigtig meget brug for at føle fællesskabet i den almindelige skolehverdag. Især set ud fra nogle af de lidt kedelige samfundstendenser, som man i øjeblikket kan opleve.

Det kan godt være, at det er en samfundstendens, at man sviner hinanden til verbalt og på de sociale medier, men det gør ikke, at vi som skole til en hver tid vil prøve at bekæmpe det.

Det kan godt være, at det er en samfundstendens, at mange flere end tidligere vælger fællesskabet fra, men derfor vil vi som skole til enhver tid prøve at bekæmpe denne tendens.

Hvorfor? Fordi begge dele er en rigtig kedelig tendens, og vi skylder hinanden noget andet end det.

Men vi har brug for hjælp. Vi har som skole, som ansatte, brug for hjælp.

For ja jeg kan godt se, at der er stor forskel på at være lærer nu, og lærer for 22 år siden.

Jeg kan godt se, at der er stor forskel på at være skoleleder nu, og skoleleder for 13 år siden.

Nogle af disse forandringer, som jeg har oplevet, har været rigtig gode. Det har været forandringer, der har højnet det faglige niveau, har givet muligheder for at lave en mere spændende undervisning m.m.

Men gennem de sidste mange år, har der også været en udvikling, hvor man har sat barnet så meget i centrum, at det nærmest bevæger sig væk fra fællesskabet, hvis ikke man passer på. Vi oplever som lærere og pædagoger, at der bliver forventet, at flere og flere individuelle krav skal opfyldes, og det er bekymrende, også fordi vi ikke nødvendigvis tror på, at det er det bedste for barnet.

Vi havde i januar inviteret jer forældre til et foredrag af Thomas Skovbo vedr. robuste børn. Her langede han lidt ud efter os forældre, fordi vi ikke gør vores børn modstandsdygtige nok, da vi fjerner og klarer diverse forhindringer for vores børn. En tendens som også går imod fællesskabstænkningen, da vi glemmer det større perspektiv, og glemmer at vi vel alle ønsker børn, der lige netop er robuste nok til at kunne indgå i et fællesskab på godt og ondt.

Som lærere og pædagoger skal vi selvfølgelig tage nogle individuelle hensyn, men vi skal også have en klasse eller en børneflokk til at fungere i fællesskabets ånd, og vi skal ruste børnene til at kunne indgå i fællesskabet.

Klasseundervisning kan jo kun foregå, hvis der er et fællesskab med et sæt fælles regler, som man skal kunne indgå i.

Så da jeg oplevede, hvordan jeres barn tog fælles ejerskab i forhold til musicalen og bakkede op, så var det en fantastisk følelse at stå med. En lille ting, jeg også bemærkede, var, at flere elever gik fra at spørge: "Var jeg ikke god?" til at spørge "Var vi ikke gode?" En lille, men samtidig stor ting, tænker jeg.

Som forældre, hvilket jeg jo også er, tænkte jeg efter musicalen, at jeg er de ansatte dybt taknemmelige for, at de vil bruge tid og ekstra resurser, ja endda noget af deres fritid på, at mit barn - at vores børn skal have lov til at få en sådan oplevelse, som det netop har fået. Det kræver meget af de ansattes tid, fritid, energi og kræfter.

I min indledning snakkede jeg om, at en god oplevelse kan være mål nok i sig selv, fordi den giver fornyet energi og glæde.

Jeg kan høre, at rigtig mange forældre i forbindelse med musicalen, har anerkendt de ansatte for det store stykke arbejde, de har gjort, og det luner selvfølgelig. Om vi vil stå ved det eller ej, så er det rart at få at vide, at andre synes, man gør et godt stykke arbejde. Det giver også fornyet energi og glæde. Derfor tænker jeg også som forældre, at vi kan bruge denne fantastiske oplevelse til lige at stoppe op og tænke på, hvad vi selv kan lære af denne oplevelse.

Personligt vil jeg rigtig gerne have, at de ansatte bruger tid og kræfter på at skabe store øjeblikke for vores børn - så som musical, men også i den almindelige undervisning, så den ikke bare bliver almindelig, men gerne en undervisning med høj faglighed, med engagement, med et pift af begejstring, m.m. Noget som jeg føler, vores børn får, men som samtidig kan være lidt under pres pga. alle de ting, der har sneget sig ind fra sidelinjen, som en ansat også lige skal tage sig af. Og derfor tænker jeg også, at vi som forældre har en opgave i, at give de ansatte den glæde, den energi og de kræfter, der skal til, bl.a. ved at holde fokus på, hvad det er, vi gerne vil have, de ansatte skal bruge deres tid på. Måske vil det være en win-win-situation for både vores børn og de ansatte, hvis listen over alle de individuelle hensyn blev lidt kortere, hvis pytknappen, der hænger på Spiregangen, blev brugt lidt flittigere, så der dermed blev frigivet energi, glæde og kræfter til hverdagen.

Ronja Røverdatter var en fantastisk oplevelse, fordi den var sat super flot op, og vores 223 elever præsterede deres bedste. Men selve historien om Ronja Røverdatter er også fantastisk.

Vi følger, hvordan Ronja efter et stykke tid, hvor hun har været forskånet for alle farer, får lov at drage ud i verdenen og tage livtag med nogle svære og til tider lidt farlige ting. Historien fortæller, hvordan lige netop dette er med til at åbne hendes øjne og gøre hende til en robust lille dame, som man ikke sådan lige vælter omkuld. Hun får lov til at gribe, så hun således lærer at begribe. Det kan godt være, at vi ikke helt ønsker, vores børn lige så hidsige og til tider hysteriske som Ronja, men vi ønsker vel alle for vores børn, at de har de kræfter og det gåpåmod, som Ronja indeholder. Vi ønsker, at vores børn står oprejste, selvom de har været ude i lidt modvind. Så ligesom vi er sikre på, at historien om Ronja har sat sit aftryk i vores børn, så lad den også minde os forældre om, at vi skal lade vores børn tage livtag med verdenen, og at de ligesom Ronja kan mere, end vi tror. Det har de netop bevidst.

Her til sidst er der nogle stykker, som jeg gerne vil takke.

Til bestyrelsen vil jeg sige jer tak for den indsats, I som forældre har ydet i løbet af året. I har selv omtalt jer, som en grøn bestyrelse, og ser man på bestyrelseserfaringen, så har I jo ret. Men I har kastet jer ud i det store stykke arbejde, som bestyrelsesarbejdet er, og I har klaret de opgaver, som der har været rigtig flot, så her virkede I alligevel ikke så grønne. En stor tak skal der lyde, fordi I vil bruge jeres fritid på at yde et stort stykke arbejde til glæde og gavn for alle på Nr. Lyndelse Friskole.

Også til de ansatte, dvs sekretær, pedel, Spirepersonale og lærere, skal der lyde en kæmpe tak. I er noget ganske særligt og lavet af et særligt stof. I er om nogen med til at gøre Nr. Lyndelse Friskole til det, den er i dag, for uden jeres arbejdsindsats og engagement, så havde vi ikke den skole, som vi har i dag.